Acatistul Sfintei cuvioase Pelaghia cea din Antiohia şi Ierusalim

(s.v. 8 octombrie / s.n. 21 octombrie)

Sfintele cuvioase Pelaghia († 457) şi Taisia († 340) (s.v. 8 octombrie / s.n. 21 octombrie):

https://www.academia.edu/44385109/Sfintele_cuvioase_Pelaghia_457_%C5%9Fi_Taisia_340_8_octombrie_

https://archive.org/details/sfintele-cuvioase-pelaghia-457-si-taisia

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-pelaghia-si-taisia

***

Materiale despre Sfintele cuvioase Pelaghia şi Taisia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Pelaghia-%C5%9Fi-Taisia-(8-oct)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Pelaghia+%C5%9Fi+Taisia

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=+Taisia

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.

Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,

Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.

Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1
Celei alese din marea învolburată a lumii, spre slujirea lui Hristos, celei ce s-a depărtat de lume luând port bărbătesc în pustia Eleonului, acesteia cu glas de laudă să-i aducem cântare: ***Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!***

Icosul 1
Cu totul despărţindu-te de lume ai pustnicit maică în muntele Eleonului umblând pe urmele Mirelui tău şi ai tăiat ispitele şi patimile trupului cu sabia nevoinţelor pentru care cinstind pomenirea ta îţi cântăm:
Bucură-te, maică de Duh Sfânt purtătoare;
Bucură-te, că ai crescut spre Hristos ca floarea spre soare;
Bucură-te, că în port bărbătesc la Locurile Sfinte ai plecat;
Bucură-te, căci în chip pocăinţei nouă te-ai arătat;
Bucură-te, că peştera ta mormânt şi înviere ţi-a fost;
Bucură-te, că în întunericul ei L-ai găsit pe Hristos;
Bucură-te, că de trup nicicum nu te-ai îngrijit;
Bucură-te, că în aspre nevoinţe mult ai pătimit;
Bucură-te, că ai încălzit pietrele cu lacrimile tale;
Bucură-te, că ele au odrăslit spre Hristos a ta cale;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 2
Venind episcopul Non în Antiohia şi văzându-te ce râvnă aveai de a te împodobi ca să placi ochilor vremelnici a plâns cu mare glas soarta ta şi a rostit cuvânt de folos tuturor ca să se sârguiască tot creştinul să placă ochilor nepieritori şi atotvăzători ai Domnului căruia să-I cântăm cu umilinţă: ***Aliluia!***

Icosul 2
Nu a covârşit întunericul lumina, căci unde s-a înmulţit păcatul acolo a prisosit harul, precum zice apostolul. De aceea, cuvioasă Pelaghia din porumbiţă întinată ai devenit pasăre albă ca zăpada înălţându-te în văzduh, precum mai înainte te-a visat fericitul episcop Non. Pentru aceastea, dând slavă lui Dumnezeu grăim:
Bucură-te, că episcopul Non pentru tine cu multe lacrimi s-a rugat;
Bucură-te, că în vis ca porumbiţă întinată te-ai arătat;
Bucură-te, că episcopul Non în porumbiţă albă ca zăpada te-a preschimbat;

Bucură-te, că spre ceruri înălţându-te nu te-ai mai oprit;
Bucură-te, că a doua zi la Biserica Sfântului Iulian ai venit;
Bucură-te, că pentru sârguinţele tale Sfântul Botez degrab ai primit;
Bucură-te, că râvna şi smerenia ta pe toţi i-a uimit;
Bucură-te, că diaconiţa Romana te-a primit ca fiică duhovnicească;
Bucură-te, că atunci s-a aprins dorul tău spre viaţa mohanicească;
Bucură-te, că în curând vieţii de sihastru în port bărbătesc te-ai făcut următoare;
Bucură-te, că deşi erai frumoasă la vedere, frumuseţea ta sufletească s-a dovedit a fi mai mare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 3
Nebănuite sunt căile şi judecăţile Domnului, aşa cum neştiută de oameni a fost viaţa cuvioasă, căci aflând mărgăritarul Cel de mult preţ, toate le-ai socotit ca nimic şi ai alergat spre El înălţându-te cu rugăciunea ca ciocârlia spre soare, neîncetat cântând: ***Aliluia!***

Icosul 3
Părăsind viaţa păcătoasă ai lăsat calea cea largă şi spre cea strâmtă grăbindu-te, nevoindu-te ai alergat în locuri numai de tine ştiute spre a ne arăta tuturor calea pocăinţei pentru care te fericim cântându-ţi aşa:
Bucură-te, că sufletul tău L-a dorit pe Hristos, Mirele cel adevărat;
Bucură-te, că episcopul Non calea dreptei credinţe ţi-a arătat;
Bucură-te, că voind numaidecât a te schimba ajutorul lui ai dorit;
Bucură-te, că socotindu-te nevrednică de a veni la dânsul, o scrisoare de la tine a primit;
Bucură-te, că pentru dorinţa ta cea arzătoare de a te schimba ai fost grabnic botezată;
Bucură-te, că la opt zile de la Botez lumii pentru totdeauna te-ai făcut uitată;
Bucură-te, că avuţia ta la săraci o ai împărţit;
Bucură-te, că fiind încă în lume pe diavol cu semnul crucii l-ai gonit;
Bucură-te, că în ispitele cele de multe feluri ne eşti ajutătoare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 4
“Doamne, să nu pierzi zidirea mâinilor Tale, să nu slujească diavolilor nişte frumuseţi ca acestea” s-a rugat fericitul episcop Non pentru tine. Iar Dumnezeu care pururea ascultă rugăciunea spre bine a celor ce fac voia Sa a făcut să se mărească prin tine numele Lui cel sfânt, căruia îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 4

Văzutu-te-a fericitul episcop Non trecând prin faţa Bisericii Sfântului Iulian cu alaiul tău şi aprinzându-se de dor pentru Hristos a strigat: “Câte ceasuri a zăbovit acea femeie în cămara sa împodobindu-se pentru vremelnicii ei curtezani? Iar noi având în ceruri pe Mirele cel fără de moarte nu ne silim să ne împodobim sufletul ca să arate plăcut în faţa ochilor lui Dumnezeu”. Iar tu, fericito, urmând îndemnului te-ai sârguit a place atunci Mirelui celui nepieritor pentru că auzi de la noi unele ca acestea:

Bucură-te, că râvna cea pierzătoare ai transformat-o în râvnă mântuitoare;
Bucură-te, că împodobirea trupului cea trecătoare ai prefăcut-o în împodobirea sufletului cea nepieritoare;
Bucură-te, că ochii sufletului atunci ţi s-au deschis prima dată;
Bucură-te, că atunci conştiinţa ţi-a fost deşteptată;
Bucură-te, că ai întors spatele slujirii la idoli şi la deşertăciunile vieţii trecătoare;
Bucură-te, că prin baia Botezului sufletul tău a primit hrană ţesută din lumina cea nepieritoare;
Bucură-te, ceea ce ne înveţi prin pocăinţă a sufletului dobândire;
Bucură-te, privighetoare ce cânţi despre a firii celei căzute izbăvire;
Bucură-te, că a vieţii mohaniceşti cale ţi-ai ales;
Bucură-te, că luând jugul pe calea cea strâmtă ai mers;
Bucură-te, a rugăciunii neîncetate lucrătoare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 5

Dorind să-ţi petreci restul vieţii aproape de Mirele Tău Hristos, cuvioasă Maică Pelaghia, a opta zi de la Botez ai lepădat cămaşa cea albă a celor botezaţi şi ai luat haina aspră de păr şi punând deasupra o haină veche a fericitului episcop Non ai părăsit lumea pentru a-L dobândi pe Hristos căruia Îi cântai: ***Aliluia!***

Icosul 5

Mers-ai pe urmele Mântuitorului şi lăcaş al nevoinţei şi al rugăciunii ai ales pustia Eleonului, unde şi Domnul ades mergea şi Se ruga. Iar noi urmărindu-te cu sufletul strigăm aşa:

Bucură-te, că te-ai răstignit lumii veştejindu-ţi frumuseţea trupului;
Bucură-te, că mai frumoasă ţi-a fost podoaba sufletului;
Bucură-te, noian de isprăvi dumnezeieşti în pustie răsărit;
Bucură-te, bob de tămâie cu bun miros pe jăraticul nevoinţelor topit;
Bucură-te, aur curat lămurit în cuptorul înfrânării;
Bucură-te că rugăciunea ţi-a fost curată ca azurul zării;
Bucură-te, pildă sihaştrilor şi îndreptarea păcătoşilor;

Bucură-te, că sporirea ta duhovnicească s-a făcut grabnic cunoscută tuturor;
Bucură-te, că din rugi şi lacrimi ţi-ai ţesut scară până la ale cerului hotare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 6

Vrând Iacov, diaconul fericitului episcop Non a se închina la Sfintele Locuri, după ani de la plecarea ta, cuvioasă, a fost trimis de înaintevăzătorul său episcop să-l caute şi pe monahul Pelaghie şi să ia binecuvântare de la acesta. Iar el a mers cântând lui Dumnezeu cel minunat întru sfinţii Săi ascuns: ***Aliluia!***

Icosul 6

Aflat-a chilia ta, cuvioasă, Iacov cel trimis, dar chiar de a putut vorbi cu tine taina nu ţi-a aflat-o, căci înfrânările peste măsură ofiliseră floarea frumuseţii tale. Iar noi lăudând râvna ta cea bună îţi grăim:
Bucură-te, că taina de a fi parte femeiască în port bărbătesc numai după moartea ta s-a aflat;
Bucură-te, că Iacov venind a doua oară la a ta chilie ţi-a găsit trupul pe podea culcat;
Bucură-te, că vestea morţii tale ca flacăra s-a împrăştiat;
Bucură-te, că mulţimea de călugări ce te iubeau la chilia ta au alergat;
Bucură-te, căci cu multe lacrimi trupul de îngropare ţi l-au pregătit;
Bucurat-te, că mare le-a fost uimirea când faptul că erai parte femeiască au descoperit;
Bucură-te, că Dumnezeu prin acestea te-a prea mărit;
Bucură-te, că sfintele tale moaşte în chilia ta cea din stâncă au primit îngropare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 7

Cu adevărat asemeni îngerilor te-ai învrednicit a fi, fericită maică a pustiului, căci văzându-te pentru ultima oară în viaţă, Iacov, diaconul episcopului Non, mult s-a folosit de întâlnirea cu tine şi dând slavă lui Dumnezeu care îndumnezeieşte omul prin har a strigat: ***Aliluia!***

Icosul 7

Fiind dinainte înştiinţată că sfârşitul îţi este aproape şi primind să vezi pe diaconul Iacov cel ce venea din partea episcopului Non, te-ai bucurat, maică şi l-ai rugat să se roage pentru tine. Iar noi luând aminte la smerenia ta îţi grăim:
Bucură-te, că diaconul Iacov de vederea ta mult s-a folosit;
Bucură-te, că umblând el în multe mănăstiri despre sporirea duhovnicească a pustnicului Pelaghie a auzit;

Bucură-te, că în viaţă nimeni nu s-a priceput a afla taina portului tău în haine bărbăteşti;
Bucură-te, că la moartea ta nimeni nu a putut ascunde adevărul firii tale femeieşti;
Bucură-te, că la sfârşitul vieţii ai primit veste de la cel ce ţi-a început viaţa în Hristos;
Bucură-te, că înalta ta trăire multor monahi le-a fost de folos;
Bucură-te, că peştera mică locaş al slavei la moarte s-a arătat;
Bucură-te, că mulţi călugări şi credincioşi la moaştele tale atunci s-au închinat;
Bucură-te, că peste veacuri mica peşteră e a vieţii tale tainică mărturisitoare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 8

Cine va putea spune ispitele şi înfricoşările pătimite de tine din cauza demonilor, înfiorările sufletului, tresăltările trupului, lacrimile, o, cuvioasă maică a pustiei? Singur Dumnezeu, cel ce te-a chemat la această viaţă, îţi ştie suspinurile negrăite căruia te-ai învoit a-I cânta: ***Aliluia!***

Icosul 8

Prin viaţă pustnicească ţi-ai luminat haina sufletului, gătind-o de nuntă, spălându-o cu lacrimile pocăinţei şi împodobind-o cu postul, cu privegheri şi cu rugăciuni prin care te-ai sârguit a-I place Mirelui tău ceresc. Iar noi văzând schimbarea ta de la trăirea în păcat la înalta şi duhovniceasca vieţuire nădăjduim în mântuirea noastră zicând:
Bucură-te, că pe omul cel vechi prin multă nevoinţă l-ai biruit;
Bucură-te, povăţuitoarea tăcută a pocăinţei prin suspinul negrăit;
Bucură-te, că în liniştea pustiei lacrimile tale au strigat către Hristos;
Bucură-te, că în întunericul peşterii ele au strălucit ca diamantul de luminos;
Bucură-te, ceea ce cu mici diamante ai răscumpărat sufletul tău;
Bucură-te, ceea ce sufletul şi trupul ţi le-ai făcut local al lui Dumnezeu;
Bucură-te, floare rară răsărită în pustia neprietenoasă;
Bucură-te, că strâmtoarea şi sărăcia au fost a ta casă;
Bucură-te, că la bogăţii nepieritoare te-ai mutat;
Bucură-te că acum locaşul tău este pururi luminat;
Bucură-te , înger în trup care prin rugăciuni a învăţat să zboare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 9

Nu te-ai înspăimântat de ispitele vieţii pustniceşti, ci acoperindu-te cu rugăciunea ca şi cu o haină, te întăreai pururea cu numele lui Hristos căruia şi noi închinându-I-ne Îi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 9

Adâncă a fost credinţa ta, maică a pustiei, căci chiar de a încercat vrăjmaşul diavol prin multe feluri de ispitiri să te întoarcă din hotărârea cea mântuitoare, râvna ta s-a arătat biruitoare. Pentru aceasta aprinzându-ne de dorinţa mântuirii îţi cântăm:
Bucură-te, cea adâncă în credinţă, dragoste şi pocăinţă;
Bucură-te, cea din "adâncul fărădelegilor şi marea păcatelor" cum tu însăţi te numeai, ai ieşit;
Bucură-te, căci episcopul Non văzându-ţi lacrimile izvorâte din adâncul sufletului, Sfântului Botez te-a învrednicit;
Bucură-te, că însuşi numele tău se tâlcuieşte "cea adâncă";
Bucură-te, că din dragostea de Hristos a apărut în tine ca apa din stâncă;
Bucură-te, că adâncul fărădelegilor pisc al sfinţeniei ai devenit;
Bucură-te, că din adâncul peşterii tale cu rugăciunea până la cer te-ai suit;
Bucură-te, cea adâncă, a Împărăţiei celei de sus căutătoare;
Bucură-te, că după ce ai găsit-o ne eşti şi nouă călăuzitoare;
Bucură-te, linişte adâncă cu sălaş în inima rugătoare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 10

Tainic este locul unde stânca a zămislit chilia ta sfântă, în muntele unde Domnul mergea des să Se roage. Mergând pe urmele Lui ai căzut cu faţa la pământ ca oarecând Mirele tău, căruia Îi strigai cu lacrimi: ***Aliluia!***

Icosul 10

Multe veacuri au trecut de la adormirea ta, sfântă maică a pustiei, dar peştera ta aduce şi acum mărturie tăcută a existenţei tale pentru care prea mărind pe Hristos îţi grăim:
Bucură-te, că micuţa încăpere lăcaş al zdrobirii şi răscumpărării ţi-a fost;
Bucură-te, căci în întunericul ei lumină ţi-a fost Hristos;
Bucură-te, că sufletul tău în întunecime s-a luminat;
Bucură-te, că-n spaţiul îngust cale lungă de străbătut ai aflat;
Bucură-te, că peştera ta uşă nu a avut;
Bucură-te, că intrând în ea rânduiala zăvorâţilor ai ţinut;
Bucură-te, pustnică ce pentru Hristos de vie în mormânt ai intrat;
Bucură-te, sfântă care cu Hristos după moarte în Împărăţie te veseleşti neîncetat;
Bucură-te, căci la nevoinţe de negândit te-ai supus;
Bucură-te, căci zidindu-ţi intrarea chiliei ţi-ai construit şi calea cea de sus;
Bucură-te, a monahilor şi pustnicilor ocrotitoare;
Bucură-te, a păcătoşilor ce se pocăiesc caldă ajutătoare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 11

Toate Cetele îngereşti s-au bucurat de vieţuirea ta, sfântă, căci trăind tu ca una fără de trup şi firea omenească înfrângând cu nevoinţă, cu adevărat îngerilor te-ai adăugat încă din viaţă pe când cântai împreună cu ei lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

Neînsemnate au devenit pentru tine, maică, avuţiile cele multe pe care le aveai, frumuseţea şi bunul trai căci toate degrabă le-ai lepădat şi alergând ai cumpărat ţarina unde era îngropată comoara cea de mare preţ pe care şi noi nădăjduind să o dobândim, îţi cântăm:
Bucură-te, că talanţii cu dobândă i-ai înmulţit;
Bucură-te, locaş al Domnului cu totul sfinţit;
Bucură-te, slugă bună căreia multe acum I s-au dat;
Bucură-te, căci priveghind în tot ceasul pe Stăpânul L-ai aşteptat;
Bucură-te, drahma cea pierdută din visteria cea de Sus;
Bucură-te, căci găsirea drahmei multă bucurie în ceruri a adus;
Bucură-te, oaia rătăcită pe care Domnul prin lume o a căutat;
Bucură-te, că după ce te-a găsit pe umerii Lui în Împărăţia Cerurilor te-a purtat;
Bucură-te, că Împărăţia este a bobului de grâu ce moare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 12

Lumină stăruitoare în pustie te-ai arătat Sfântă Pelaghia, căci ai purtat biruitoare zăduful zilei şi zdrobindu-ţi trupul cel vremelnic cu nevoinţe peste măsură te-ai sălăşluit acum în tărâmul ce nu are nevoie de soare căci Domnul Însuşi luminează, căruia cu îngerii Îi cânţi neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul 12

N-a rămas lumina ascunsă sub obroc ci prin voia Domnului a fost pusă în sfeşnic să lumineze tuturor ca toţi să vadă rodul pocăinţei şi să fericească pe ceea ce pentru Hristos a ars ca o făclie cu foc de sus. Iar noi căutând spre tainica flacără cea din sufletul nostru îţi grăim:
Bucură-te, că în pustie glasul celui ce striga “Pocăiţi-vă!” l-ai auzit;
Bucură-te, că deşi de oameni Scriptura n-ai fost învăţată, de la calea cea dreaptă nu te-ai rătăcit;
Bucură-te, că vieţuirea cea călugărească ţi-a fost viaţă îngerească;
Bucură-te, că din patria îngerească ajuţi pe cei din viaţa mohanicească;
Bucură-te, ceea ce cu iuţime ai găsit drumul pe care mulţi doar îl pipăim;
Bucură-te, ceea ce zburând te-ai înălţat pe când mulţi şi a merge ne poticnim;

Bucură-te, că mâinile la rugăciune când le ridicai simţeai cerul în vârful degetelor;
Bucură-te, că cerurile la venirea ta şi-au deschis porţile lor;
Bucură-te, fluture de nimeni învăţat să zboare;
Bucură-te, pom de mai de nimeni învăţat să dea floare;
Bucură-te, că Domnul ţi-a fost singurul învăţător;
Bucură-te, că în faţa ta Scripturile şi-au arătat singure tâlcuirea lor;
Bucură-te, a inimii spre sihăstrie tainică chemare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, Sfântă cuvioasă Pelaghia, ceea ce din "adâncul fărădelegii" chip al pocăinţei şi al sfinţeniei nouă te-ai arătat. Sfântă ce te-ai născut a doua oară prin lacrimi şi rugăciuni din pântecele cel de piatră al chiliei tale, arată-ne nouă tuturor calea cea de sus. Roagă-te la Cel pe care L-ai aflat să fie milostiv nouă ca prin nemăsurata mila Sa să ne învrednicim a afla veşnicele bunătăţi ca dimpreună cu tine, cu toţi îngerii şi cu toţi sfinţii să-I cântăm neîncetat: ***Aliluia!***

Apoi:

Icosul 1
Cu totul despărţindu-te de lume ai pustnicit maică în muntele Eleonului umblând pe urmele Mirelui tău şi ai tăiat ispitele şi patimile trupului cu sabia nevoinţelor pentru care cinstind pomenirea ta îţi cântăm:
Bucură-te, maică de Duh Sfânt purtătoare;
Bucură-te, că ai crescut spre Hristos ca floarea spre soare;
Bucură-te, că în port bărbătesc la Locurile Sfinte ai plecat;
Bucură-te, căci în chip pocăinţei nouă te-ai arătat;
Bucură-te, că peştera ta mormânt şi înviere ţi-a fost;
Bucură-te, că în întunericul ei L-ai găsit pe Hristos;
Bucură-te, că de trup nicicum nu te-ai îngrijit;
Bucură-te, că în aspre nevoinţe mult ai pătimit;
Bucură-te, că ai încălzit pietrele cu lacrimile tale;
Bucură-te, că ele au odrăslit spre Hristos a ta cale;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 1
Celei alese din marea învolburată a lumii, spre slujirea lui Hristos, celei ce s-a depărtat de lume luând port bărbătesc în pustia Eleonului, acesteia cu glas de laudă

să-i aducem cântare: ***Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!***

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei cuvioase Pelaghia şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei maicii noastre Pelaghia, care mai înainte a fost desfrânată

Mare mulţumire suntem datori a da întotdeauna Domnului nostru, că nu voieşte moartea păcătoşilor, ci aşteaptă cu îndelungă răbdare întoarcerea lor spre viaţă, pentru că minunat lucru s-a făcut în zilele noastre, de care eu, păcătosul Iacov, vă scriu vouă, sfinţilor fraţi, ca ascultând şi citind acestea, să aveţi parte de mult folos.

Prea Sfinţitul Arhiepiscop al cetăţii Antiohia, pentru oarecare trebuinţe bisericeşti, a chemat la sine, din cetăţile din prejur, opt episcopi, între care era şi ***omul lui Dumnezeu, Sfântul Non, episcopul*** meu, care venise de la Iliopoli şi mă luase pe mine cu dânsul. Acesta era un bărbat minunat şi un desăvârşit călugăr, care pentru viaţa cea îmbunătăţită fusese luat la episcopie, de la mănăstirea care se numeşte Tavenisiot. Iar când s-au adunat episcopii în biserica Sfântului Mucenic Iulian, au voit ca să audă de la Non cuvânt de învăţătură şi au şezut toţi lângă uşile bisericii, iar Non a început a grăi învăţându-i cele ce erau de folos pentru mântuirea ascultătorilor. Şi minunându-se toţi de sfânta lui învăţătură, iată că, pe lângă uşile bisericii, apăru o femeie din cele necredincioase, care era vestită în toată Antiohia pentru desfrâul ei.

Femeia era îmbrăcată cu haine de mare preţ, împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare, iar împrejurul ei mergeau mulţime de fecioare şi de tineri, îmbrăcaţi frumos şi purtând brăţări de aur. Şi faţa ei era atât de frumoasă, încât

oamenii mireni nu se puteau sătura cu vederea frumuseţii ei. Aceasta mergând pe lângă noi a umplut tot văzduhul de plăcută mireasmă aromată, iar episcopul, văzând-o mergând fără ruşine, având capul descoperit şi pieptul gol, şi-a închis ochii şi suspinând în taină, şi-a întors faţa ca de la un mare păcat.

Iar fericitul Non, privea cu tot dinadinsul spre dânsa, până ce a trecut din dreptul privirii lor. Şi după aceasta întorcându-se către episcopi, a zis: ***"Nu cumva iubiţi voi frumuseţea acestei femei?"***

Iar el nerăspunzând, Non şi-a plecat capul şi plângând, îşi aduna în băsmăluţă lacrimile sale şi îşi udă pieptul cu ele.

Apoi, suspinând din adâncul inimii, iarăşi i-a întrebat pe episcopi: ***"Oare nu v-aţi îndulcit cumva privind frumuseţea ei?"*** Iar ei tăceau.

Atunci Non a zis: ***"Cu adevărat, eu am învăţat mult de la dânsa, că pe această femeie Domnul o va pune la înfricoşata Sa judecată şi o dată cu dânsa vom fi judecaţi şi noi. Pentru că ce socotiţi? Câte ceasuri a zăbovit acea femeie în cămara sa, spălându-se, îmbrăcându-se şi îmbodobindu-se în multe feluri, uitându-se în oglindă şi având toată grija ca să se arate mai frumoasă decât toate femeile înaintea ochilor vremelnicilor săi curtezani?! Iar noi, având în ceruri pe Mirele cel fără de moarte, nu ne îngrijim să ne împodobim sufletul nostru ticălos care este cu totul necurat, gol şi plin de ruşine, nu ne sârguim să-l spălăm cu lacrimile pocăinţei şi să-l îmbrăcăm cu podoaba faptelor bune, ca să se arate plăcut ochilor lui Dumnezeu şi să nu fie ruşinat şi lepădat în vremea nunţii Mirelui".***

Făcând această învăţătură, fericitul Non m-a luat pe mine, păcătosul său diacon şi am mers în chilia în care locuiam, lângă biserica Sfântului Iulian. Şi episcopul meu, intrând în cămara sa, s-a aruncat cu faţa la pământ şi plângea, zicând: ***"Doamne Iisuse Hristoase, iartă-mă pe mine, păcătosul şi nevrednicul, căci grija acelei femei pentru împodobirea trupului a întrecut toată grija mea pentru ticălosul meu suflet, pentru că acea femeie, ca să fie plăcută curtezanilor ei celor pierzători, a pus atâta sârguinţă spre a fi frumoasă, iar eu nu mă sârguiesc ca să fiu plăcut Ţie, Dumnezeul meu, ci petrec în lenevie şi în neîngrijire. Cu ce faţă voi privi la Tine sau cu ce cuvinte mă voi îndrepta înaintea Ta? Vai mie, păcătosul! Pentru că stând înaintea Sfântului Tău Altar, nu-ţi aduc Ţie podoabele sufleteşti pe care Tu le ceri de la mine. Acea femeie s-a făgăduit oamenilor celor muritori, întru deşertăciunea sa, ca să se împodobească pentru plăcerea lor şi aceasta face, ceea ce a făgăduit; iar eu m-am făgăduit să-ţi plac***

Ţie, Dumnezeului meu, dar am minţit lenevindu-mă. Sărac sunt, nerespectând poruncile Tale, deci n-am nădejde de faptele mele, ci întru a Ta milostivire, prin care nădăjduiesc să mă mântuiesc".

Sfântul Non, grăind aşa, se tânguia mult şi se ruga şi pentru femeia aceea, zicând: ***"Doamne, să nu pierzi zidirea mâinilor Tale, să nu slujească diavolilor nişte frumuseţi ca acestea, ci întoarce-o pe ea la Tine, ca să se mărească prin ea numele Tău cel sfânt, pentru că Ţie toate Îţi sunt cu putinţă".***

Trecând ziua aceea, Duminică noaptea după utrenie, Sfântul Non, învăţătorul meu, a zis către mine: ***"Frate Iacove, ascultă visul meu care mi s-a arătat în noaptea asta: Mi se părea că stau într-un colţ al Sfântului Altar, săvârşind slujba şi iată, mi s-a arătat o porumbiţă neagră, necurată şi urâtă, care zbura împrejurul meu şi nu puteam suferi murdăria ei, iar când diaconul a zis: "câţi sunteţi chemaţi, ieşiţi", porumbiţa a zburat şi n-am mai văzut-o până nu s-a terminat Liturghia. Iar după săvârşirea Liturghiei, când noi ieşeam din biserică, am văzut acea necurată porumbiţă zburând iarăşi împrejurul meu şi eu, întinzând mâna, am prins-o şi am aruncat-o în apa care era în pridvorul bisericii şi acolo acea porumbiţă s-a spălat de toată necurăţenia, devenind curată şi albă ca zăpada şi a zburat spre înălţimi, făcându-se nevăzută".***

Spunându-mi acest vis, fericitul Non m-a luat şi am mers în sobornicească biserică împreună cu ceilalţi arhiepiscopi unde, sărutând pe arhiepiscop, au săvârşit dumnezeiasca Liturghie. Iar după săvârşirea Sfintei slujbe arhiepiscopul Antiohiei a poruncit fericitului Non să grăiască învăţături pentru popor. Iar el a grăit după înţelepciunea lui Dumnezeu, învăţând poporul şi cuvintele lui nu erau alcătuite cu meşteşugul înţelepciunii lumii acesteia, ci simple şi înţelese de toţi şi lucrătoare, pentru că Duhul Sfânt vorbea prin gura lui. Şi din cele vorbite se întrezărea înfricoşata judecată a păcătoşilor şi răsplătirea drepţilor. Şi tot poporul era atât de umilit de cuvintele lui, încât pământul era ud de lacrimile lor.

Apoi, după rânduiala milostivului Dumnezeu, s-a întâmplat că desfrânata aceea a intrat în biserică, ea care niciodată nu intrase în biserică şi nici nu şi-a adus niciodată aminte de păcatele sale. Acea desfrânată, auzind învăţătura Sfântului Non, a înţeles frica de Dumnezeu şi gândind la păcatele sale şi la munca veşnică pentru ele, a început a vărsa pâraie de lacrimi, amintindu-şi de păcatele ei. Şi având inima zdrobită nu putea să se oprească din plâns şi a poruncit la două slugi ale sale, zicându-le: ***"Aşteptaţi aici şi când va ieşi acel sfânt bărbat care a grăit învăţătura lui Dumnezeu, să mergeţi după el şi să vedeţi unde găzduieşte şi întorcându-vă, să-mi spuneţi".***

Iar tinerii i-au îndeplinit porunca şi îi spuseră că acel om găzduieşte lângă biserica Sfântului mucenic Iulian. Şi ea, îndată, a scris cu mâna ei următoarea scrisoare către fericitul Non: ***"Sfântului ucenic al lui Hristos, scriu eu, păcătoasa şi ucenica diavolului, această scrisoare: am auzit despre Dumnezeul tău că a plecat din ceruri şi S-a pogorât pe pământ, nu pentru cei drepţi, ci ca să-i mântuiască pe cei păcătoşi. Şi atât de mult S-a smerit, încât a mâncat şi cu vameşii; El, spre Care heruvimii nu îndrăznesc a privi, a locuit cu păcătoşii şi a vorbit cu desfrânatele; deci, domnul meu, de eşti adevărat rob a lui Hristos, precum aud de la creştini, nu mă lepăda pe mine care voiesc a veni prin tine către Mântuitorul lumii pentru a vedea sfânta Lui faţă".***

Trimiţând Sfântului o astfel de scrisoare, acesta a citit-o şi i-a răspuns aşa: ***"Orice plan vei avea tu, să ştii că eşti arătată lui Dumnezeu şi tu şi gândul tău şi scopul tău, însă îţi zic: să nu mă ispiteşti, căci eu păcătosul sunt slujitorul lui Dumnezeu. De ai cu adevărat bunăvoinţă să crezi în Dumnezeul meu şi dacă doreşti să mă vezi, sunt cu mine şi ceilalţi episcopi, deci vino şi mă vei vedea înaintea lor, iar de voi fi singur, nu mă vei putea vedea".*** Citind acestea, păcătoasa s-a umplut de mare bucurie şi a alergat la biserica Sfântului Iulian şi a dat de ştire Sfântului Non despre venirea ei. Iar el, ducând cu sine pe ceilalţi episcopi, a poruncit femeii să vină înaintea lui.

Femeia, intrând înaintea soborului sfinţilor episcopi, s-a aruncat la pământ plângând şi a sărutat picioarele Sfântului Non, zicând: ***"Mă rog ţie, domnul meu, să urmezi învăţătorului tău, Domnului Iisus Hristos, arată-mi darul tău şi fă-mă creştină, pentru că eu sunt marea păcatelor şi adâncul fărădelegilor, deci, spală-mă pe mine prin Botez".***

Atunci toţi episcopii şi clericii care se aflau acolo aveau feţele scăldate în lacrimi văzând pe acea desfrânată că vine cu atâta pocăinţă şi credinţă să se pocăiască. Şi abia a putut fericitul să o ridice de la picioarele sale, apoi a zis către dânsa: ***"Pravila bisericească porunceşte a nu fi botezată o desfrânată fără garanţi, ca să nu se întoarcă iarăşi la viaţa ei desfrânată".***

Iar ea, auzind acest răspuns, iarăşi s-a aruncat la picioarele lui şi ca şi păcătoasa din Evanghelie care a spălat picioarele lui Hristos, aşa a făcut şi aceasta şi a spălat picioarele lui Non şi le-a şters cu părul capului său, zicând: ***"Vei da seama lui Dumnezeu pentru sufletul meu, dacă nu mă vei boteza pe mine astăzi; din mâinile tale să ceară Dumnezeu sufletul meu şi asupra ta să cadă faptele mele cele rele şi de mă vei îndepărta nebotezată vei fi pricinuitor vieţii mele desfrânate şi necurate. De nu mă vei face pe mine acum străină de faptele mele cele rele,***

mă voi lepăda de Dumnezeul tău şi mă voi închina idolilor. De nu mă vei face pe mine astăzi mireasa lui Hristos şi de nu mă vei aduce la Dumnezeul tău, să nu mai ai parte de El şi de sfinţii Lui".

Atunci toţi au preamărit pe iubitorul de oameni Dumnezeu, auzind şi văzând pe o desfrânată ca aceasta aprinzându-se cu atâta dumnezeiască râvnă. Apoi fericitul m-a trimis îndată pe mine, smeritul Iacov, la arhiepiscop ca să-i spun despre acest lucru, iar el, auzind, s-a bucurat foarte mult şi a zis către mine: *"Mergi şi spune-i episcopului tău aşa: Cinstite părinte, pe tine te aşteaptă lucrul acesta, pentru că ştiu bine că eşti gura lui Dumnezeu care a zis:* de vei scoate cinstit din nevrednic, ca gura mea vei fi*"*. Şi chemând pe Cuvioasa Romana, care era întâia diaconiţă bisericească, a trimis-o pe aceasta cu mine.

Venind, am aflat pe Pelaghia zăcând încă la pământ, la picioarele fericitului Non, care abia a ridicat-o, zicându-i: ***"Scoală-te, fiică, ca să înveţi cele ce-ţi lipsesc pentru Botez".*** Iar ea s-a sculat şi episcopul a zis către dânsa: ***"Mărturiseşte-ţi întâi păcatele"***.

Iar ea plângând a răspuns: ***"Dacă-mi voi cerceta conştiinţa mea, nici un lucru bun nu voi afla şi ştiu că păcatele mele sunt mai multe decât nisipul mării şi apa mării nu ajunge pentru spălarea faptelor mele celor necurate. Însă nădăjduiesc spre Dumnezeul tău că-mi va uşura sarcina fărădelegilor mele şi va căuta cu milostivire spre mine".***

Apoi episcopul a întrebat-o: ***"Care îţi este numele?"***

Iar ea a răspuns: ***"De către părinţii mei am fost numită Pelaghia, iar cetăţenii Antiohiei mi-au pus numele Margareta, pentru podoabele mele cele frumoase şi de mult preţ cu care m-au înfrumuseţat păcatele mele".***

Atunci episcopul a învăţat-o credinţa şi a botezat-o în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, a uns-o cu Sfântul Mir şi a împărtăşit-o cu preacuratul şi de viaţă făcătorul Trupul şi Sângele Domnului nostru Iisus Hristos pentru iertarea păcatelor.

Iar Romana, diaconiţa, i-a fost maică duhovnicească, primind-o din baia Botezului; apoi, luând-o din Biserică, a dus-o în Catehumenie, pentru că şi noi găzduiam acolo.

Iar fericitul Non a zis către ceilalţi episcopi: ***"Veniţi la ospăţ, fraţilor şi să ne bucurăm cu îngerii lui Dumnezeu că am găsit oaia cea pierdută şi să gustăm undelemn şi vin cu veselie duhovnicească".***

Apoi, venind toţi, au mâncat cu cea nou botezată; iar diavolul a început a striga în auzul tuturor şi glasul lui se asemăna cu un glas de om tânguindu-se şi zicând: *"Amar, amar, ce rabd eu de la bârfitorul acesta băutor de vin! O, răule bătrân! Oare nu ţi-au ajuns ţie cei treizeci de mii de sarazini pe care i-ai răpit de la mine şi i-ai botezat? Nu ţi-a ajuns ţie cetatea Iliopolii care cândva era a mea şi toţi cei care vieţuiau în ea se închinau mie, iar tu i-ai luat de la mine şi i-ai dus la Dumnezeul tău? Şi acum mi-ai tăiat şi cea din urmă nădejde. Ce voi face eu de acum, călugăre înşelător şi cu nărav rău? Nu vreau să-ţi mai rabd vicleşugurile tale! Blestemată este ziua în care te-ai născut tu, rău bătrân, pentru că pâraiele lacrimilor tale mi-au risipit casa mea şi au făcut-o pustie"*. Şi astfel plângând diavolul, striga înaintea uşilor caselor în care eram şi au auzit glasul lui toţi cei care erau acolo. Şi iarăşi a zis diavolul către cea din nou botezată: *"Asta mi-ai făcut, doamnă Pelaghia? Şi tu ai urmat lui Iuda care fiind în cinste apostolească a vândut pe Domnul său. Asemenea şi tu mi-ai făcut"*.

Atunci episcopul i-a poruncit roabei lui Dumnezeu, Pelaghia, ca să se întărească cu semnul crucii. Iar ea făcând semnul crucii pe faţa sa, a zis către diavol: ***"Să te gonească pe tine Iisus Hristos, care m-a izbăvit de tine".*** Şi acestea zicându-le, îndată a fugit diavolul.

Apoi, după două zile, în timp ce Pelaghia dormea cu cuvioasa Romana, maica sa cea duhovnicească, venind diavolul a deşteptat-o şi a început a grăi către dânsa: *"Scumpa mea doamnă Margareta, ce rău ţi-am făcut eu? Nu te-am îmbogăţit eu cu aur şi cu argint? Oare nu te-am împodobit eu cu pietre de mare preţ, cu salbe şi cu haine? Deci, rogu-mă ţie, să-mi spui cu ce te-am mâhnit? Eu sunt gata a îndeplini porunca ta, numai tu să nu mă laşi să mă fac de râs"*.

Însă ea, înarmându-se cu semnul Sfintei cruci, i-a zis: ***"Domnul meu Iisus Hristos, care m-a răpit pe mine din ghiarele tale şi m-a făcut mireasă a cereştii Sale împărăţii, Acela să te gonească de la mine".***

Şi diavolul îndată a pierit, iar Pelaghia a deşteptat-o îndată pe Sfânta Romana, zicându-i: ***"Roagă-te pentru mine, maica mea, căci mă necăjeşte pe mine diavolul".***

Iar maica a zis către dânsa: "Fiică, să nu te înfricoşezi de el, căci acum se teme el de tine şi se cutremură de umbra ta".

A treia zi după botezul ei, Pelaghia a chemat pe una din slugile sale şi i-a zis: ***"Mergi în casa mea şi înscrie toate câte sunt în lăzile mele cu aur şi apoi toate podoabele mele să le aduci aici".***

Şi ducându-se slujnica a făcut toate cele poruncite de Pelaghia. Iar fericita Pelaghia, chemând pe Sfântul episcop Non, i-a dat toate bogăţiile în primire, zicându-i: ***"Aceasta este averea cu care m-a îmbogăţit pe mine satana şi iată, o dau toată în sfintele tale mâini, ca să faci cu ea ce vei voi tu, căci mie mi se cade ca de acum să caut bogăţiile Domnului meu Iisus Hristos".***

Şi fericitul episcop, chemând pe economul bisericii, i-a dat înaintea tuturor toată bogăţia Pelaghiei şi i-a zis: ***"Te jur pe tine cu numele Sfintei şi nedespărţitei Treimi să nu duci în episcopie nimic din aurul acesta, nici în Biserica lui Dumnezeu să nu duci nimic şi nici în casa ta sau a vreunuia din clerici să nu duci nimic, ci tot ce este aici să împarţi orfanilor şi neputincioşilor, căci aşa se cuvine, ca cele ce sunt rău adunate să se împartă bine, iar bogăţia strânsă prin păcat să se facă bogăţie a dreptăţii. Şi de vei călca acest jurământ, anatema să fie casa ta şi partea ta să fie cu cei ce ziceau: "Ia-L, ia-L, răstigneşte-L pe El"".***

Iar roaba lui Dumnezeu, Pelaghia, nu şi-a oprit nimic din averea aceea pentru hrana sa, căci era hrănită de Cuvioasa Romana diaconiţa, de vreme ce se jurase ca să nu guste din bogăţiile păcatului. Apoi, chemând pe toate slugile şi slujnicele sale, le-a eliberat, dând fiecăruia destul aur şi argint şi le-a spus: ***"Eu, fiilor, vă eliberez din vremelnicele slujbe, iar voi să vă sârguiţi să vă eliberaţi din robia acestei deşarte lumi plină de păcate. Că, precum în lumea aceasta am petrecut împreună, aşa să ne învrednicim a fi împreună şi în viaţa cea fericită".*** Şi acestea zicând către dânşii, i-a eliberat.

În a opta zi, când trebuia, după obiceiul celor din nou botezaţi, să scoată hainele cele albe primite la botez, fiind Duminică, Pelaghia s-a sculat foarte de dimineaţă s-a dezbrăcat de hainele cele albe în care se îmbrăcase la botez şi s-a îmbrăcat într-o haină aspră de păr. Şi luând pe deasupra o haină veche a fericitului Non, a ieşit în taină din cetatea Antiohiei şi nimic nu s-a mai ştiut de ea. Iar Romana, diaconiţa, se tânguia cu mâhnire pentru dânsa. ***Dar Dumnezeu, care le ştie pe toate, a descoperit fericitului Non că Pelaghia s-a dus la Ierusalim şi Non o mângâia pe Romana, zicându-i: "Nu mai plânge, fiică, ci bucură-te, căci Pelaghia, la fel ca şi Maria, calea cea bună şi-a ales, de la care nu se va abate".***

După puţine zile arhiepiscopul ne-a eliberat şi ne-am dus la locul nostru. După trei ani am dorit să merg la Ierusalim să mă închin Sfintei Învieri a Domnului nostru Iisus Hristos şi m-am rugat episcopului meu, fericitul Non, să-mi dea voie să merg acolo. Iar el, dându-mi voie, mi-a zis: ***"Frate Iacove, când vei merge la sfintele locuri să cauţi un călugăr care se numeşte Pelaghie; acela este famen, dar foarte îmbunătăţit şi locuieşte acolo în ascuns şi aflându-l, să vorbeşti cu dânsul, pentru că mult te vei folosi de la el, căci este adevăratul rob a lui Hristos şi călugăr desăvârşit".*** Iar acestea le spunea Non pentru roaba lui Dumnezeu Pelaghia, dar nu m-a lămurit despre dânsa cu de-amănuntul, pentru că Pelaghia, ducându-se la Ierusalim şi-a zidit o chilie în muntele Eleonului, unde Domnul nostru se ruga odinioară şi acolo închizându-se, vieţuia după Dumnezeu.

Deci, sculându-mă, am mers la sfintele locuri şi m-am închinat Sfintei Învieri a Domnului nostru Iisus Hristos şi cinstitei Cruci, iar a doua zi am început să-l caut pe monahul cu numele Pelaghie, aşa precum mi-a poruncit episcopul meu şi l-am aflat în chilia lui în muntele Eleonului. Chilia nu avea uşă, ci era zidită în toate părţile şi numai o fereastră mică am văzut în perete şi am bătut în ea; deschizând-o roaba lui Dumnezeu şi văzându-mă, m-a recunoscut, însă nu mi-a spus toate despre sine, dar eu n-am mai cunoscut-o, căci cum puteam să recunosc pe aceea care dintr-atîta frumuseţe se veştejise ca o floare? Ochii ei se afundaseră adânc în orbite, iar trăsăturile feţei ei se schimbaseră din cauza înfrânării peste măsură de la toate. Şi toţi locuitorii Ierusalimului o luau drept famen şi nimeni n-a înţeles că ea este femeie, nici eu însumi n-am ştiut ceva de dânsa, de vreme ce episcopul meu mi-a spus că este un famen călugăr. Şi am fost binecuvântat de dânsa ca de un bărbat călugăr.

Iar ea mi-a zis: ***"Cu adevărat, frate, oare nu eşti tu Iacov, diaconul fericitului episcop Non?"***

Iar eu m-am minunat că mi-a spus pe nume şi că m-a cunoscut că sunt diaconul fericitului Non şi i-am răspuns: "Aşa este, părintele meu".

Iar ea mi-a zis: ***"Să spui episcopului tău să se roage pentru mine, căci cu adevărat este bărbat sfânt şi apostol al lui Iisus Hristos".***

Şi iarăşi mi-a mai zis: ***"Şi ţie, fratele meu, mă rog ca să te rogi pentru mine".*** Şi acestea, zicându-mi, a închis ferestruica şi a început a citi ceasul al treilea, iar eu, făcându-mi rugăciunea, m-am dus şi mult m-am folosit de vederea acea asemenea cu îngerii şi de vorbele ei cele dulci. Apoi, plecând de la dânsa, am umblat prin mănăstire, cercetând pe fraţi şi vorbind cu sfinţii bărbaţi şi am avut mult folos şi

binecuvântări de la dânşii. Şi prin toate mănăstirile se dusese vestea despre famenul Pelaghie şi toţi se foloseau de viaţa lui şi de aceea am dorit să merg iarăşi la dânsul şi să mă mângâi de vorba lui cea folositoare de suflet.

După ce am venit iarăşi la chilia lui şi am bătut în fereastră, am îndrăznit a-l chema pe nume, zicându-i: "Deschide-mi, Avvo Pelaghie!". Iar el nu mi-a răspuns nimic. Eu am socotit că face rugăciune sau că se odihneşte şi am aşteptat puţin, apoi iarăşi am bătut, rugându-l să-mi deschidă, dar iarăşi n-a răspuns nimeni şi după puţină vreme am bătut din nou. Şi am petrecut aşa trei zile, şezând lângă ferăstruică, pentru că am dorit mult să-l văd, să-i văd sfânta lui faţă şi să capăt binecuvântare de la el, dar nu s-a auzit nici un glas. Şi am zis atunci în mine: ori s-a dus din chilia aceasta şi nu mai este nimeni în ea, ori a murit. Şi am îndrăznit a forţa ferestruica şi l-am văzut zăcând mort la pământ şi atunci m-am înspăimântat şi am început a plânge, căci nu m-am învrednicit să capăt binecuvântarea lui cea de pe urmă. Şi, închizând ferăstruica, am alergat la Ierusalim şi am spus sfinţilor părinţi care vieţuiau acolo că a murit Avva Pelaghie, famenul.

Şi îndată vestea a străbătut tot Ierusalimul, cum că Sfântul Pelaghie, monahul cel purtător de semne, a adormit întru Domnul. Apoi s-au adunat călugării din toate mănăstirile şi toată cetatea Ierusalimului şi Ierihonului şi cea din părţile Iordanului, precum şi mulţime mare de popor, pentru îngroparea sfintelor lui moaşte. Şi, spărgând ferestruica, au făcut o intrare cât să poată intra un om, prin care au intrat nişte bărbaţi cucernici şi au scos afară cinstitele moaşte. Apoi a venit Patriarhul Ierusalimului cu mare mulţime de părinţi şi au început, după obicei, a unge trupul cu arome şi atunci au văzut că famenul era femeie şi înălţând glas cu lacrimi, au strigat, zicând: "Minunat eşti între sfinţi, Dumnezeule, că ai şi pe pământ sfinţi ascunşi, nu numai bărbaţi, ci şi femei". Şi a voit ca să tăinuiască aceasta de popor, dar n-a putut, de vreme ce Dumnezeu nu voia să tăinuiască, ci să arate şi să prea mărească pe roaba Sa.

S-a făcut adunare multă de popor şi au venit şi călugăriţele din mănăstirile lor, cu lumânări şi cu tămâie şi luând în cântări de psalmi cinstitul şi sfântul ei trup, cu cinste cuviincioasă, l-au dus în aceeaşi chilie în care se nevoise şi acolo l-au îngropat.

Aceasta este viaţa celei ce a fost desfrânată şi astfel a fost întoarcerea femeii celei pierdute, astfel au fost ostenelile şi nevoinţele ei, prin care a plăcut lui Dumnezeu şi prin care fie ca şi noi să câştigăm milă în ziua judecăţii Domnului nostru Iisus Hristos, căruia I se cuvine mărirea cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.